

Giot Nước Thủy Tinh

Đầy ngạc nhiên và thích thú khi gặp lại Diễm Thủy, Luân không ngờ một cô bé nhỏ nhỏ dễ thương ngày nào mới học đệ thất trường công trên cao nguyên mà bây giờ đã là một cô gái duyên dáng xinh đẹp như thế. Còn Thủy thì vui mừng đón Luân như một người thân trong gia đình đến thăm khi nàng đi học ở Saigon. Luân là bạn học cùng lớp tối trung học với chị của Thủy và hay thường đến thăm gia đình Thủy ở Pleiku nên khi được biết tin Thủy về học và ở trọ tại nhà người quen, Luân ghé thăm ngay vì hãy còn nhớ cô bé mà cô bạn học cũ thường khoe có cô em học giỏi. Luân đưa Thủy đi uống nước tại một quán gần nhà nàng trọ để nói chuyện cho thoải mái vì cũng lâu không gặp gia đình nàng.

Để thương như một cô em gái nhỏ, Thủy kể cho anh nghe những thay đổi của mọi người trong gia đình và thành phố từ ngày anh đi, những cảm nghĩ về cuộc sống nơi đây với nỗi nhớ nhà vì chưa quen với cách sống ồn ào nơi đô thị. Lắng nghe Thủy nói chuyện, Luân cảm thấy có sự gì khác lạ trong anh mà anh không có khi đi chơi với bạn gái của anh. Giọng nói của Thủy thanh thoát trầm ấm và làm anh cảm động khi nàng nói về sự lạc lõng cô đơn giữa lớp học mấy trăm người trong đại sảnh đường ở Văn khoa, sự cố gắng học hành vì không muốn phụ lòng hy sinh của gia đình để nàng được tiếp tục theo đuổi việc học mà Thủy ước mơ từ khi còn nhỏ. Luân hứa với Thủy sẽ đến thăm nàng thường xuyên cho nàng đỡ nhớ nhà.

Từ đó, Luân thường đến đưa Thủy đi chơi, Thủy hay kể cho anh nghe những câu chuyện về vài người bạn cùng cảnh ngộ như nàng, từ tỉnh nhỏ về “du học” ở Saigon, vừa đi làm thêm để phụ chi phí vừa cố gắng học hành. Cũng như những học sinh nghèo đó, Thủy đi dạy kèm cho ba đứa con của một gia đình sỹ quan ở Cư xá sỹ quan Hoà Hưng. Thấy cái xe velo solex cũ của Thủy cứ bị hư hoại, họ cho xe díp đưa đón Thủy ba ngày trong tuần đến nhà để dạy học. Thủy khoe anh.

- Thủy mới lãnh tiền dạy học, hôm đi đến nhà theo địa chỉ đăng trên báo, thấy nhiều người cũng tới xin dạy, em tưởng là không được vì thấy mình...nhà quê quá, họ trả lương khá như họ đã hứa, cuối tuần này ở rạp Rex có phim hay lắm, anh đi xem với Thủy nhé, em khao anh.

Luân cười

- Thủy mời thì nhất định là anh phải đi thôi nhưng để anh mua vé nhé.

- Thủy nói rồi, em khao anh mà, lần sau thì anh tha hồ mua, Thủy không dành đâu. Anh không cho thì em không đi chơi với anh nữa.

- Tuân lệnh.

Luân nói rồi thì hai anh em cùng cười

Từ khi gặp lại Thủy, dần dần Luân thấy những thay đổi trong anh...bỏ nhiều buổi đi chơi với bạn gái, không là cà đây đó, chịu khó ở nhà đọc sách tìm hiểu thêm về công việc đang làm. Ba Luân là người đầu tiên nhận thấy sự thay đổi đó, anh cũng tâm sự với cha anh về cô em gái của người bạn cũ mới về học ở Văn khoa và anh thường hay đến thăm. Luân rất thân với ba anh vì mẹ anh mất khi anh còn nhỏ và chỉ có mình anh. Gà trống nuôi con, hai cha con anh trải qua rất nhiều khó khăn vì cuộc chiến ngày càng lan rộng, đã phải di chuyển nhiều, từ miền trung đất cằn sỏi đá đến vùng cao nguyên phổ núi sương mù. Sau khi nhập ngũ, thụ huấn quân sự và làm việc tại Nha Trang một thời gian, anh được chuyển về Cục Quân Nhu ở Saigon. Nhờ lương bổng và phụ trội khá, hai cha con Luân có cuộc sống tương đối thoải mái ở nơi đây

Biết Thuý thích cảnh yên tĩnh của thiên nhiên nên Luân thường hay đưa nàng đi chơi ở vùng quê. Vào một buổi chiều ngồi gần ao sen trong quán nhỏ bên đường đi Thủ Đức, ngắm Thuý tinh nghịch thấy nước trên những tàu lá sen để cho những giọt nước chạy loanh quanh trên lá, long lanh trong nắng như những viên thủy tinh nhỏ, tụ rồi lại tan, nhẹ nhàng rơi xuống lòng ao, những vệt nắng chiều vương trên mái tóc phủ quanh khuôn mặt rạng rỡ ngây thơ của Thuý, đọng trên bờ môi xinh xắn chút hồng nhạt của nắng chiều, lòng anh đầy xao xuyến, đầy xúc động trong miền yêu thương đắm đuối ... anh chỉ muốn được ôm nàng vào tay... vài cơn gió mạnh thổi qua, tóc Thuý bồng bênh theo gió dải ánh nắng vàng, Luân biết anh đã yêu và hình ảnh của Thuý trong buổi chiều đầy nắng vàng sẽ mãi mãi ở trong anh.

Những khi đi làm về sớm, Luân thường hay ngồi trong quán cà phê trước Văn khoa để đón Thuý tan học về. Càng gần Thuý, Luân càng thấy sự vô vọng vì thấy nàng chỉ coi anh như một người anh, ngay cả lúc Thuý rủ anh đi xem xi nê khi có phim hay. Luân luôn luôn giấu kín, không để Thuý biết anh yêu nàng, anh biết tính Thuý rất đưng đắn và thẳng, nàng sẽ không cho anh gặp nàng nữa. ...thôi thì cứ như thế đi, hãy cho anh săn sóc, chiều chuộng em ... cho đến khi em đi lấy chồng Thuý nhé.

Thuý rất mừng khi biết Luân được chọn theo học khóa tu nghiệp về nhiên liệu cho quân nhân tại cục quân nhu ở Mỹ. Nàng sốt sắng theo giúp anh mua sắm những đồ cần dùng cho chuyến đi xa, Luân cảm thấy ấm lòng về những sự săn sóc và những dặn dò của nàng..

- Anh thật là may mắn được theo học khóa tu nghiệp này vì ngành nhiên liệu rất quan trọng lãnh vực giao thông vận chuyển, rất tốt cho sự thăng tiến của anh. Em mừng cho anh .

Luân nhìn Thuý, cố gắng không cho nàng thấy những xúc động trong anh.

- Khóa học dài hơn sáu tháng, anh không đưa em đi chơi được, Thuý có buồn không?

- Không đâu, em gần thi rồi nên bận học lắm. Em chỉ mong được có dịp đi học ở ngoại quốc như anh thôi. Rảnh thì viết thư kể chuyện học và phong cảnh bên ấy cho em, nhớ giữ gìn sức khỏe vì em nghe nói bây giờ ở Mỹ đã lạnh rồi đó anh, nhớ cố gắng học nhé....

- Anh hứa sẽ học và sẽ lấy cái ưu về cho em vui

Trời đã vào thu khi Luân đến Mỹ, lá cây vàng đỏ đủ màu đón anh vào ký túc xá của một trường đại học ở Maryland. ... tuyệt đẹp, mình sẽ viết thư cho Thuý, chắc là nàng sẽ thích lắm, Luân nghĩ với cả lòng âu yếm khi nhớ lại dáng Thuý với mái tóc bồng bênh và tà áo dài vương theo gió khi ra phi trường tiễn anh đi, chưa thấy sách vở của trường mà lòng đã đầy thương nhớ, anh không kể chuyện này cho em nghe đâu, anh biết em muốn anh chú tâm vào việc học, anh sẽ học cho em vui lòng...

Vào những ngày đầu, việc học rất là khó khăn vì trở ngại về ngôn ngữ, đêm đêm Luân thường phải thức rất khuya để nghe lại bài mà anh đã thu băng lại vì chưa hiểu được rõ khi thầy giảng trong lớp. Thỉnh thoảng vào cuối tuần anh mới có chút giờ để thư cho Thuý, kể cho nàng nghe những khác biệt của hệ thống dạy học ở Mỹ, phải cố gắng học, chưa có thì giờ đi chơi ngắm cảnh đẹp của vùng anh đang ở. Thuý rất vui về sự học của anh, tế nhị Thuý cũng không thư nhiều cho anh, nàng muốn anh chú tâm vào việc học

Những cơn gió cuối thu đã cuốn hết lá đi, để lại hàng cây trơ trọi cao vút trong khuôn viên đại học với cái giá lạnh Luân chưa từng thấy, anh cũng đã quen dần với hệ thống giáo dục ở đây, hơn nữa sau ba tháng, nói và nghe cũng đã quen nên có nhiều thì giờ để thư cho Thuý, kể lại cho Thuý sự ngạc nhiên và thích thú của anh khi thấy những cảnh cây bao quanh bằng nước đông đá trong suốt như những cây thủy tinh long lanh trong nắng sớm, hay lúc đi dạo

trong khuôn viên của trường đón những cánh tuyết rơi, ước mong được cùng Thuý chạy đùa trên công viên đầy tuyết trắng. Luân không dám kể cho Thuý những nỗi nhớ nhung cuộn cuộn trong anh vào những đêm cô đơn một mình trong căn phòng rộng thênh thang của đại học xá, mặc dù hàng ngày nghe bạn bè nói về người yêu của họ với tư tưởng phóng khoáng của xứ sở tự do, anh ước mong mình cũng làm được như thế nhưng khi cầm bút nên thì .. tan biến !!

Cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu Thuý, anh sẽ gặp lại em, nhớ em quá đi Thuý ơi. chắc hẳn là em vẫn như xưa, đôi mắt đen long lanh trong suốt trên khuôn mặt thơ ngây với nụ cười làm chết hồn anh...hãy là của anh Thuý nhé... anh viết cho nàng trong tấm thiệp Valentine nhưng không đủ can đảm để gửi ...lòng đầy những ngại ngùng.

Những ngày cuối tuần khi khoá học sắp hết, nhà trường có những chuyến xe bus chở nhóm sinh viên ngoại quốc của Luân đi thăm viếng những thắng cảnh của vùng Washington DC. Đầu Xuân hoa thi nhau đua nở, những vườn hoa tulip đầy màu sắc với những đứa trẻ vui đùa bên cha mẹ... những cặp tình nhân đi dưới hàng cây hoa anh đào nở rộ như bông Gòn trắng Hồng vòng quanh hồ Tidal Basin đầy thơ mộng, Luân thấy lòng mình mở rộng đón những tư tưởng tự do của xứ người... trong lá thư cuối gửi cho Thuý, Luân đã viết hết cho nàng...từ những nỗi nhớ thương đến tình yêu sâu đậm của anh đã dành cho nàng ...những cảm nghĩ... những hy vọng và mong được Thuý đón anh ở phi trường như sự chấp nhận lời cầu hôn... hãy cho anh có được hạnh phúc đó Thuý nhé. Thư gửi đi rồi thì lòng đầy hối hận, Luân không đoán được những việc sẽ xảy ra, Thuý sẽ nhận lời, hay mãi mãi không cho anh gặp lại, hoang mang trong nỗi buồn sợ sẽ mất nàng, những ngày còn lại của khoá học không còn làm Luân vui như trước mặc dù anh tốt nghiệp hạng ưu như lời anh đã hứa với Thuý

Lòng đầy cảm động khi đọc thư anh, Thuý không ngờ rằng chuyện lại xảy ra như thế. Thuý biết anh rất ân cần săn sóc và chiều chuộng nàng nhưng nàng vẫn coi anh như một người anh, lo lắng và thương mến anh như một người em gái nhỏ, Thuý thường đi chơi và đôi lúc đi xem xi nê với anh với sự thanh thản trong lòng, bây giờ Thuý không biết phải nói như thế nào cho anh hiểu và giữ được những thân tình đó, Thuý chưa có người yêu và cũng chưa chú tâm vào ai cả, phần thi lo học, phần thi chiến tranh đang mở rộng, hầu hết những người bạn trai cùng lớp phải nhập ngũ sau khi tốt nghiệp trung học và đã có biết bao người không trở về. Thuý chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình, nàng muốn đi làm một thời gian sau khi ra trường để giúp đỡ gia đình.

Cũng gần đến ngày Luân về rồi mà Thuý vẫn chưa biết phải làm sao, nghĩ đến Luân với nỗi buồn và thất vọng khi không thấy nàng thì không nở, nhưng lại không muốn anh hiểu lầm là nàng nhận lời...hay là mình cứ đi đón anh cho anh vui rồi từ từ sẽ giải thích sau, hy vọng là anh sẽ không giận và hiểu cho nàng..

Chưa bao giờ Thuý thấy Luân vui như thế và hài lòng với sự lựa chọn của mình, vui vẻ theo anh về nhà, phụ Luân sắp đặt đồ đạc anh mang về, nghe anh kể chuyện mà quên đi những điều định nói với anh. Thuý đang cúi xuống soạn đồ, nàng thấy Luân đến cạnh, đưa tay nhẹ vuốt lên mái tóc, ngược lên nhìn anh, Thuý cảm thấy vòng tay của anh và nụ hôn nhẹ nhàng trên má...

- Anh cảm ơn em, Thuý, cảm ơn em đã cho anh hạnh phúc mà anh mong mỗi đợi chờ

Thuý cảm thấy mình như mềm đi trong tay anh, không còn nhớ những gì nàng muốn nói với Luân nữa

Sau khi ra trường, Thuý về làm việc tại bộ tài chánh, nàng vẫn chưa nói được với Luân những điều muốn nói sau khi đón anh về, bằng khuôn Thuý tự nhủ đã quá trễ rồi, nàng đã đi theo anh vào một cuộc tình mà nàng chưa biết sẽ đi về đâu, tự trách mình đã quá yếu đuối để anh đi vào những yêu thương đắm đuối, Thuý không trách Luân vì đã để anh nghĩ là nàng nhận lời, Thuý biết mình chưa yêu Luân nhưng nàng cảm được tấm thâm tình của anh đã dành cho nàng và cũng muốn đền đáp lại lòng ưu ái đó, thôi thì cũng đến lúc phải có gia đình. Đám bạn gái của Thuý đều thích Luân vì anh tỏ ra rất lịch sự, hào hoa khi lái xe hơi đưa Thuý và bạn nàng đi chơi, ân cần săn sóc và chiều chuộng nàng hết mực. Tụi nó thường khuyên Thuý chấp nhận tình anh vì thấy anh coi trọng tình yêu hơn những cách trở của xã hội.

Bỏ qua những suy tư, u uẩn trong lòng, Thuý theo anh lo sắm sửa đồ đạc cho căn nhà Luân mới mua, nàng thấy anh vui nhiều hơn, có thể là thấy Thuý không quá thụ động như trước, Thuý cũng cảm thấy mình thoải mái hơn bên anh và hy vọng ngày nào đó nàng sẽ yêu anh, nàng muốn giúp anh hội nhập vào đời sống xã hội của nàng. Nghe lời Thuý, Luân ôn bài để thi lại tú tài, Thuý luôn luôn ở bên anh, khuyến khích và giúp anh vì quá lâu anh quên gần hết và nàng thu băng nhiều bài học để anh nghe lúc nghỉ ngơi. Khi biết tin anh thi rớt cả hai đưa đều cười vì biết anh đi làm và không đủ giờ để học bài nhưng Thuý vui vì thấy anh cố gắng. Luân thú nhận có những đêm nghe bài nàng thu băng để học thì chỉ nghĩ đến nàng và giọng ngọt ngào ru anh ngủ, anh đón nụ hôn nàng thưởng cho anh về việc học với tất cả...trân trọng vì chưa bao giờ nàng tự làm mà chỉ cuốn theo anh, Luân cảm thấy thật là hạnh phúc.

Cũng đã tưởng như nước chảy xuôi dòng, mọi chuyện sẽ như lòng anh mong muốn, nhưng có vài chuyện rắc rối xảy ra trong chỗ anh làm và anh bị điều đi xa chờ sự kiểm tra, trong thời gian đó Thuý thường đi thăm anh, nhưng những khi gặp nhau thường thì rất ngắn, nàng lo lắng chu đáo tất cả mọi việc khi anh vắng nhà, ân cần săn sóc cho ba anh và chờ ngày anh về.

Những buổi chiều đi làm về, một mình lang thang trên phố Thuý thấy nhớ anh vì từ ngày Luân về anh luôn luôn đưa nàng đi chơi đây đó, hầu như không còn có lúc rảnh rỗi một mình, và Thuý cũng như bị cuốn theo anh không muốn suy nghĩ nhiều để ảnh hưởng đến những dự định của anh và nàng vì thực trong thâm tâm, Thuý cũng muốn đền đáp lại tình anh,

Trong một buổi họp mặt cuối năm của trường học cũ, những câu chuyện và không khí thoải mái, cảm thông dễ dàng với bạn bè cùng chung lớp trong đêm hôm đó đã khơi động lại mối u uẩn trong lòng Thuý. Nàng tĩnh tâm nghĩ lại những chuyện đã xảy ra từ lúc Luân về...những lời định giải thích với anh vì sao mà nàng đi đón anh...đã theo anh đi vào cuộc tình mà chưa biết rõ lòng mình, Thuý thấy mình đã đi quá xa, nàng chưa hề yêu anh và nàng sẽ không mang lại hạnh phúc cho anh và... cho chính bản thân nàng. Thuý không biết sẽ phải nói với anh như thế nào, nhưng nàng biết chắc việc từ hôn sẽ làm anh đau lòng. Có những đêm nghĩ đến anh, Thuý đã khóc, nhưng thà nói bây giờ còn hơn cả đời nuối tiếc, Thuý cũng chưa biết cuộc đời nàng sẽ đi về đâu vì ngoài Luân ra nàng chưa quen thân với ai cả nhưng nàng muốn dứt khoát. Lẽ ra nàng không nên làm như thế, không nên đi đón anh mà nên chờ sau khi anh về sẽ gặp anh, như thế có lẽ tốt đẹp hơn cho cả hai người.

Khoảng ba tháng sau, Luân được trở lại làm ở nhiệm sở cũ vì sau cuộc điều tra không có xảy ra chuyện gì sai trái cả. Cảm kích sự lo lắng cho anh và săn sóc chu đáo cho ba anh khi anh đi xa, Luân muốn đưa Thuý đi mua nhẫn chuẩn bị làm đám cưới nhưng rất buồn và ngạc

nhiên khi thấy Thuý hững hờ không hưởng ứng. Thuý vẫn gặp anh nhưng tránh né không để anh gần gũi như trước, không biết chuyện gì đã xảy ra, anh yên lặng chờ nàng giải thích, mơ hồ cảm thấy sự tan vỡ của cuộc tình...

Thuý biết rằng rồi cũng sẽ đến lúc nàng phải cho Luân biết quyết định của nàng, không thể để anh ở trong tình trạng nghi ngờ như vậy. Một buổi tối, thu hết can đảm, Thuý cúi xuống không nhìn vào mắt anh, giọng nhỏ và buồn

- Em nghĩ là em sẽ không mang lại hạnh phúc cho anh... em xin lỗi anh.

Sau một khoảnh khắc thật yên lặng, Thuý cảm thấy như Luân muốn nói gì nhưng lại thôi, lòng đầy ân hận vì đã làm tổn thương nặng nề lòng tự ái của anh, của một người đã hết lòng yêu thương mình. Thuý muốn ôm anh, muốn được khóc trong lòng anh nhưng nàng biết là không thể nào làm như vậy được nữa, nàng đã mất anh vĩnh viễn, mất một người tình, và hơn nữa một người anh mà nàng thương mến, nàng đã phụ lòng anh.

Đưa Thuý về, Luân thấy lòng đầy cay đắng và chán nản..." Em nói đúng, một tên lính quèn như anh thì làm sao mang lại hạnh phúc và hãnh diện cho một cô gái xinh đẹp, có học và có địa vị trong xã hội như em "...nhưng thấy ánh mắt buồn và đầy ray rứt của Thuý thì lại không nỡ nói, anh đã quá quen với sự nuông chiều Thuý, không muốn để nàng buồn, dù nàng đã làm tan vỡ lòng anh.

Những ngày sau đó là những khoảng không vô tận, sau buổi làm Luân thường là cà đây đó, anh không muốn về nhà vì quanh đâu cũng chỉ là hình bóng của Thuý lẫn trong tiếng nói ngọt ngào và nụ cười đầy quyến rũ của nàng, anh không muốn nhớ đến Thuý. nhớ tới sự tổn thương đau lòng mà nàng đã để lại cho anh, mãi mãi không gặp nhau, anh chỉ mong như thế nhưng sau giấc ngủ của cơn say chỉ là những nỗi tiếc và thất vọng tràn ngập trong anh. Đôi lúc Luân tự trách mình vì quá yêu quá gìn giữ cho nàng nên mới nên nông nổi này nhưng cùng lúc anh cảm thấy thư thái vì anh đã làm đúng với lương tâm của một người đàn ông, dù là ngay bây giờ anh chưa nguôi giận để có thể mong Thuý có hạnh phúc bên người nàng yêu.

Buổi sáng thứ bảy Luân dậy trễ, anh nhớ mang máng là thấy ba anh ngồi ở phòng khách như có vẻ chờ anh nhưng anh chỉ chào rồi vào phòng ngủ vì đêm đã quá khuya và mệt, anh biết là ba anh buồn vì ông rất thân và thương Thuý như con gái của ông và nàng chăm sóc lo lắng cho ông như một người cha. Ba Luân thường gọi đùa là " công chúa và chàng bán than" để tả mối tình hai đứa. Không một lời trách cứ khi anh nói về lý do Thuý từ hôn nhưng Luân biết ba anh rất đau lòng khi thấy đêm khuya anh về nhà còn đậm hơi men.

Thấy Luân ra, ba anh pha cho anh một ly cà phê, anh hỏi thăm ba vài chuyện nhà, hai cha con ngồi yên lặng một lúc lâu, ông nhìn Luân giọng buồn đầy an ủi

- Ba biết con còn giận nó nhưng ba hiểu nó có những cái khó nghĩ, chẳng qua cũng là cái số, nếu con không bị việc rắc rối trong sở phải đi xa thì mọi chuyện đã xong .

Ba anh đi rồi nhưng Luân vẫn còn ngồi yên lặng trong phòng khách, nhớ lại ngày mới gặp lại Thuý với cái ngây thơ nhí nhảnh...đến những nét băng khuâng sau ngày anh đi học về. Anh mãi mê đắm chìm trong hạnh phúc nhưng ba anh đã thấy, chính vì thế mà ông không trách Thuý mà chỉ thương con buồn và thất vọng, Luân thấy mình cũng có lỗi vì đã đưa Thuý vào hoàn cảnh khó xử, đã diu Thuý vào những yêu cầu của cuộc tình, nhưng Thuý để mọi việc đi quá xa, đã cùng anh chuẩn bị tương lai, đã để lại những ấn tượng sâu xa trong lòng anh. Luân biết Thuý, nàng là người thẳng tính và không thích nói dối, chắc hẳn đã có chuyện gì đã xảy ra trong khi anh đi xa, đã để Thuý thức tỉnh nhận ra anh không phải là người....của nàng, không

cùng hoàn cảnh và vị thế xã hội với nàng và đó chính là điều làm tự ái của anh bị tổn thương nặng nề hơn hết .”nếu em yêu người khác mà phụ anh thì cũng chỉ là chuyện thường tình nhi nữ, nhưng nếu như lời anh định nói với em thì đau lòng anh quá”

Bẵng đi một thời gian khá lâu, trong một buổi họp mặt, tình cờ Luân gặp lại Thuý và Quế Hương, cô bạn gái thân của nàng mà ngày trước có vài lần đi chơi chung. Nàng vẫn như thuở trước, yêu kiều duyên dáng, nhưng anh không còn thấy cái nét băng khuôn như những ngày trong cuộc tình cũ. Chắc là em đã quên anh, quên những yêu dấu của cuộc tình, và chắc hẳn cũng không nghĩ tới những đắng cay em mang đến cho anh? Những giọt nước thủy tinh đã rơi xuống mặt ao, nhẹ nhàng không chút khuấy động trong lòng em ? Anh biết Thuý chưa hề yêu anh bao giờ. Ngày đó, có đôi lúc Luân nghĩ là Thuý có người yêu khi anh đi xa nhưng có vài lần đi qua nhà Thuý, anh không thấy có gì lạ, Luân không hiểu tại sao anh lại làm như thế vì anh biết dù có gặp “chàng của nàng “ thì vì tự ái anh sẽ bỏ đi, hay là ta vẫn còn nhớ còn yêu nàng.? Luân biết rồi anh cũng sẽ lập gia đình, có vợ con cho ba anh vui tuổi già, chuyện đó không khó khăn gì lắm cho những chàng trai trong thời chiến, nhưng anh không biết bóng dáng nàng sẽ theo anh cho tới bao giờ.

Một buổi chiều lái xe đi lang thang, đến lúc nhận ra thì anh đã tới quán dừa mà ngày trước hay đưa Thuý đi ăn kem uống nước, đã định không vào vì không muốn khơi lại những kỷ niệm buồn. Thì thôi đã đến thì cũng vào xem lại cảnh xưa vì dường như cũng đã lâu lắm rồi, anh cũng đã quên đi chuyện buồn cũ, anh không còn giận và trách em nữa đâu Thuý.

Những bông sen nở rộ trong ao cũ, nắng chiều tà ngả xuống cảnh xưa, thấp thoáng đâu đây anh thấy dáng em ngồi, nắng vẫn còn vương trên mái tóc... Luân thì thầm

- Chiều nay nhiều gió quá Thuý ơi...

Gió thổi bông bành lướt qua những cánh hoa, rung rinh những giọt nước trên lá sen, những viên thủy tinh nhỏ nhỏ chạy loanh quanh, tụ lại rồi tan, tụ lại rồi tan... nhẹ nhàng rơi xuống mặt ao...chưa bao giờ Luân cảm thấy mình cô đơn như thế.

Ý NHI